

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Núm. 224 PREU: 10 Fr. 5 d'Octubre del 1949
Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, PARIS (X^e)

« L'existència de fraccions és incompatible amb la unitat del Partit i amb la seva fèrria disciplina. No és necessari demostrar que l'existència de fraccions condueix a l'existència de diversos centres i que l'existència de diversos centres significa l'absència d'un centre general dintre del Partit, el crebament de la unitat de voluntat, l'afebliment i la descomposició de la disciplina... El Partit és la unitat de voluntat que exclou tot fraccionalisme i tota divisió de poders dintre del Partit. »
(STALIN, « Qüestions del Leninisme ».)

Morirem convençuts que sabreu menar el poble a la victòria de la República i que els comunistes tindrem la glòria d'haver portat a la lluita els millors fills de la classe obrera»

diguèren, poques hores abans d'ésser executats els companys Carrero, Valverde, Puig Pidemunt i Mestres

En una carta adreçada a la companya Dolores Ibarruri, al Buró Polític del P.C. d'Espanya i al Secretariat del P.S.U. de Catalunya

16 de febrer del 1949.
A la companya Dolores Ibarruri, secretari general del P.C. d'Espanya, al Buró Polític del P.C. d'Espanya, i al Secretariat del P.S.U. de C.:

Estimats camarades,
Tenim el presentiment que aquesta és la darrera vegada que us podem escriure car observem d'uns dies ençà, que els guardians falangistes ens miren fixament sense perdre cap detall dels nostres moviments tant a la cella com al pati.

Per a poder-vos escriure tenim de fer l'imaginable per a burlar llur vigilància bestial, doncs més de tenir-nos aïllats per cel·les ara fa una setmana que ens prengueren les plomes, els papers i els llibres. Els falangistes volen privar-nos que us poguem escriure i explicar-vos totes les nostres coses i llur salvatgeria, volen ofegar la nostra veu de protesta i d'odi contra els enemics més acarnissats de Catalunya i dels pobles hispànics.

Aquests monstres de Chinchilla... Quintela, Polo Arnao voldrien que la premsa patriota deixés de parlar de nosaltres, els nou condemnats a mort, i del reste del grup « 80 », que escoltessin llurs requeriments de què « la propaganda perjudica », i que les veus dels emissors que ens envien, fessin callar a « Mundo Obrero », « Lluita », « Treball », « Ràdio Moscú », i « R.E.I. ». En cada ocasió que se'ns ha plantejat de què renunciéssim a la lluita, hem respost més força que mai: « Els patriotes comunistes no deixaran de lluitar fins a veure la Pàtria neta de traidors falangistes. » Llur resposta a estat la de sempre: fer-nos la vida impossible amb registres, tenint-nos despulats molt de temps; insultant grollerament el Partit i tots els patriotes.

Avui ens han fet un escorcoll dels més brutals, a més de buidar-nos les colxonetes com de costum, miraren la palla minuciosament, per a cercar-se que no teníem cap troç de paper ni llàpida. Aquesta gentussa ens mirava com de costum, del mirar d'un criminal foll, però podiem veure com si en llur fons, un nou crim està a punt de perpetrar-se, car quan els hem mirat fixament en llurs ulls, veiem com si sentíssim esclatar donar-se compte de què és massa la sang que porten vessada.
La nostra serenitat segueix éssent la mateixa sempre i ara que veiem la mort per dintre de nosaltres poc, és quan ens sentim més segurs que mai

Proves concloents que Franco és la guerra

EL POBLE ESPANYOL NO SERA MAI CARN DE CANO

« Mundo Obrero », el nostre fraternal confrare de la premsa espanyola antifranquista, òrgan del Partit Comunista d'Espanya, el periòdic llegit per tots els comunistes dels pobles hispànics i els republicans i antifranquistes que estimen la veritat sense falsos simulacions claudicants, ha publicat en el seu número aparegut el 29 de setembre, un gràfic d'Espanya en el que es situen les posicions estratègiques, navals i aèries, concedides per Franco, en detriment de la independència nacional de la nostra pàtria, als imperialistes nordamericans per la guerra d'agressió que preparen contra la Unió Soviètica i les democràcies populars.
En el gràfic es mostren amb tota claredat els ports, els aeroports, els aeròdroms i les bases de hidroavions a cada província, a l'Àfrica del Nord i l'Occidental, i s'hi esmenten quines han estat les obres de construcció, d'ampliació, de millorament i d'utilització militar a què es destinen; d'algunes d'elles el que han costat, l'extensió que ocupen, la intervenció d'ingent dels militars tanqu岸 en llur establiment i altres detalls que no deu ignorar des d'ara cap català, cap espanyol que estimi la seva pàtria, lluiti per ella i tingui el neguit de participar en la seva alliberació d'una o altra forma.
Aquestes autèntiques i dades els mateixos franquistes les han fetes públiques. En el gràfic apareix la província de Madrid amb 4 aeròdroms i 3 aeroports. Sols per les obres dels ports, indispensables pel migra moviment de vaixelles, les despeses arriben a 4.300 milions de pessetes. És evident, doncs, que no es tracta de donar un impuls a l'aviació civil, gairebé inexistent, ni a la militar amb un reduït nombre d'aparells antiquats i, encara menys, al comerç marítim que, sota el franquisme en bancarrota, ha disminuït fins a quasi desaparèixer, sinó l'acondiçament aeròdroms i ports per les necessitats militars de gran envergadura que tenen previstes els imperialistes nordamericans a Espanya com base per les finalitats agressives que denuncia la premsa democràtica del món sencer, inclosa la dels Estats Units, i que ha suscitat el magnífic i pujant moviment per la Pau a tots els pobles.
El gràfic de « Mundo Obrero » és un treball acurat, exacte i representa una valuosa aportació al coneixement dels plans bèl·lics de Franco que, a l'agonia del seu règim, intenta mantenir-se al poder usurpat per la traïció a la República, posat a disposició d'una potència estrangera i ultrareaccionària que persegueix l'anihilament del moviment obrer i democràtic de tots els països, dels moviments d'alliberació nacional dels pobles colonials, del desenvolupament de les noves democràcies populars i del gran país del Socialisme, esperança de tota la humanitat progressiva, per a imposar la dominació mundial dels monopolis nordamericans.
Franco és, per tant, la guerra. I la guerra és rebutjada amb força per tots els pobles. I els pobles hispànics no són una excepció.
Per això el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya i el Secretariat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en llurs declaracions fetes, respectivament, en els mesos d'Octubre i Novembre del 1948, afirmaven: « Els pobles hispànics no faran mai la guerra a la Unió Soviètica. »

La Jornada del 2 d'Octubre

ARREU DEL MON MILIONS D'HOMES I DE DONES HAN PALESAT LLUR FERMA I RESOLUDA VOLUNTAT DE DEFENSAR LA PAU

Arreu del món, el passat diumenge, dia 2 d'octubre, els pobles s'han aplegat, unànimement dreçats en llur voluntat de defensar la Pau. La Jornada Internacional de Lluita per la Pau ha revestit una grandesa extraordinària, els pobles s'han mobilitzat, llur decisió de mantenir la pau, de lluitar per tal d'aconseguir-ho.
Homes i dones senzills, en nombre de milions i milions, han aixecat llur veu en aquesta memorable Jornada Internacional. Sota cels de totes les latituds, un clam unànim, sorollós, s'ha aixecat per a dir: NO, A LA GUERRA!

La voluntat de pau dels pobles, de tota la humanitat, que acaba d'ésser manifestada en aquesta Jornada gegantina constitueix, sense cap mena de dubtes, un advertiment cabdal i solemne que els pobles, tots els pobles, per veu de llurs obrers i pagesos, de llurs dones i joves, de llurs intel·lectuals, de totes les persones amb sentit i sentiment, adreçen als promotors de guerra que planejen i somnien una guerra d'agressió.
Els partidaris de la pau, tots els homes i les dones que acaben de fer

ÉSSER INTRANSIGENTS ACTES D'INDISCIPLINA

Antiques del Partit bolxevic Lenin parlo de la teoria marxista revolucionària democràtica, sinó que disciplina obligués tots els seus membres a la voluntat; i precisament per dir: un altre. No cal més.

Carta dels companys Carrero, Valverde, Puig Pidemunt i Mestres hores abans d'ésser executats

(Ve de la pàg. 1)

dels comunistes del grup dels « 80 », que seguim aferrats fortament a la línia combatent del nostre Partit i per la llibertat i la independència de la nostra Pàtria.

Com us hem anat explicant se'ns ha proposat treure'ns la « pena de mort » si fèiem una declaració de retractació, i per a fer més forta la pressió ens enviaren el Capellà de la Presó per a oferir-nos « la immensa autoritat de l'Església » per a intercedir prop de l'assassí Franco, i que ens treguin la « pena de mort ». A uns i altres hem contestat de què no teníem per a que refractar-nos de res, car renunciar al que som, seria passar a la condició de traïdors, i posar-nos al costat dels degenerats i famadors nazi-falangistes, fer cor amb els assassins de milers de patriotes i opressors de Catalunya i dels pobles hispànics. Hem dit i repetit que sentim repugnància per a tots els que puguin parlar-nos de claudicació covarda, i per aquells que sense dir-ho s'escapen de complir amb llurs deures patriòtics éssent uns i altres suportis d'aquesta situació de fam depauperant i de misèria sense precedents en els anys de la història pàtria.

En aquests moments transcendents pel nostre poble, és quan hem mesurat encara més la nostra responsabilitat i podem dir-vos que si és aquesta matinada que ens treuen per afusellar-nos, sortirem sense vacil·lar, i repetirem amb plena veu què mil vides que tinguéssim les donaríem pel gloriós Partit i en defensa de la nostra heroica classe obrera. Catalunya no ha de conèixer que dels rengles dels seus fills, tinguin que sortir altres homes que veritables combatents. La nostra Pàtria ha d'ésser alliberada amb el sacrifici dels seus fills amb una fermesa iniquelable i sense que regategem la sang per assolir-ho. La quasi totalitat dels que formem el grup dels « 80 » hem sortit dels rengles de la classe obrera i de la pagesia catalana. Entre nosaltres tenim un Carrero, fill de Madrid, qui comprènent que la lluita pot menar-se on un es trobi no va deixar d'arreglar-se al costat dels seus germans catalans per a fer més gran aquesta unitat dels pobles hispànics que segellarem amb la nostra sang.

Vosaltres, els nostres grans i estimats Passionària, Buró Polític del P.C. d'E. i Secretariat del P.S.U. de C. ens heu ensenyat a defensar aquesta unitat dels nostres pobles, a fer més gran el nostre Partit i educar-nos incansablement per assolir transformar en victorioses les nostres lluites, figurant sempre com a condonadors d'aquesta valenta classe obrera i pagesia catalanes.

Amb aquest afany de fer del P.S.U. de C. l'autèntic Partit nacional de Catalunya, que sigui el més estimat pel nostre poble hem fet els esforços, i al carrer i a cada lloc on ens hem trobat hem mirat d'ésser uns bons militants comunistes. Hem menat aquest combat diari per enfortir el Partit tant a les fàbriques i tallers com al camp, educar-lo dintre de la línia marxista-leninista-stalinista i dotar-lo d'aquest tremp que faci del nostre Partit l'indiscutible capdavanter en el combat. Varem assolir grans progressos en la lluita i ho destaca la incorporació de tants guerrillers a les glorioses Brigades aguerides com la gloriosa « J. Girbau » que assestaren durs cops a l'enemic.

Es a vosaltres, volguts Passionària, Buró Polític del P.C. d'E. i Secretariat del P.S.U. de C. que us toca jutjar i criticar-nos els nostres oblits i si no estiguérem amatents i prou abnegats en forjar un guerrillers i uns militants comunistes prou capaços per a portar tasques tan àrdues com és la de la reconquesta de la República. Ens hem esforçat per a fer tot el que el Partit demana constantment i no estalviarem sacrificis per a assolir-ho, figurant sempre al davant de les empreses de lluita més perilloses. Hem procurat ésser uns senzills militants, sempre disposats a

fer arribar fins els llocs de treball i els llocs més allunyats la línia política de lluita dels comunistes. Ho hem fet així perquè creiem que al nostre poble cal explicar-li detalladament el programa polític del Partit, perquè se'l faci seu, i per això cal que no es regategin hores de descans i hem de defugir tota comoditat i afrontar valentment els sacrificis si volem aconseguir veure ben aviat alliberada la Pàtria dels seus botxins.

A l'entrar ací a la Presó, en els llargs dies que portem, hem fet un estudi polític de la nostra aportació a la lluita com a senzills militants del Partit i ens hem preocupat de consolidar-nos en el que hem après de les vostres ensenyances, i ens hem esforçat a ensenyar als camarades que caigueren amb nosaltres. Degut a aquest treball hem pogut oferir un front homogeni d'aquest grup dels « 80 », organitzant llur defensa política i no descuidant mai d'assenyalar la condició antifranquista de tot el grup com a prova irrefutable de l'odi de la classe obrera i del poble en general contra el règim terrorista dels nazi-falangistes.

Mantes vegades us hem escrit i no volem repetir coses, però si volem que el poble i la classe obrera no oblidin els noms dels botxins d'aquest règim i d'aquests altres que a Catalunya passen la dalla de la mort en els rengles antifranquistes, com són els caps policíacs i el fiscal Federico Valenciano i el ponent Ricardo Muncz, junt amb la caterva de pistolers nazi-falangistes.

Sabem positivament que el nostre Partit no oblidarà aquests criminals i que se'ls farà justícia. Amb aquesta confiança en el gloriós Partit i en vosaltres estimats Passionària, Buró Polític i Secretariat, si demà es dispersen els fusells nazi-falangistes damunt dels nostres pits, morirem convençuts de què sabreu menar el poble a la victòria de la República i la democràcia en els pobles hispànics i que els comunistes tindrem la glòria d'haver portat a la lluita els millors fills de la classe obrera.

Contem els minuts que ens manquen, i pensem que d'ací a l'hora que ens assassinaran, hem esmerçat aquest temps preciós en fer-vos aquesta lletra que ens omplena de satisfacció, car els nazi-falangistes voldrien trencar aquest lligam, però els llaços que uneixen els comunistes són indestructibles i no poden abatre'ls ni el terror ni amb la mort mateix.

Aquí és on hem vist amb tota la seva grandiositat aquelles paraules que constantment diem, « **on existeix un militant comunista allà es troba el Partit** ». Però en el nostre cas hem trobat el Partit sencer, us hem trobat a vosaltres al davant dirigint la solidaritat dels obrers i demòcrates dels pobles hispànics i del món sencer. A tots vosaltres, companys del Buró Polític del P.C. d'E. i del Secretariat del P.S.U. de C., i molt especialment a Passionària, us agraim aquest esforç que heu fet i que no és endebedes car s'ha assolit desemmascarar la criminalitat nazi-falangista i llurs pantomimes de « justícia », car malgrat no poder salvar les nostres vides, hem assolit deturar la mà assassina d'aquest « sumaríssim » durant dos anys. Això és el més important a destacar i que demostra palesament que cal lluitar de totes les maneres contra aquesta gentussa, malgrat que compremem que únicament s'acabaran els crims de tota mena a la nostra pàtria quan haurèm destruït a Franco i Falange.

Compteu sempre amb la nostra estima de militants comunistes fins a la mort.

PUIG, CARRERO, VALVERDE, NUMEN.
Presó « Model ». Barcelona, a les 21 hores del dia 16 de febrer del 1949.

P.D. — Aquesta lletra possiblement us arribi amb retard car tindrem de deixar-la en un lloc en què gairebé és segur es trigui setmanes en poder-la recollir.

Abraçades.

URUGUAI

Els militants del P.S.U. de Catalunya saluden la camarada Dolores IBARRURI

Des de Montevideo, els militants del P.S.U. de C. residents a l'Uruguay han enviat una carta de salutació a Passionària. D'aquesta carta n'extraiem els següents paràgrafs:

« Els militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que des d'aquest país ens esforcem per tal de complir fidelment la missió de dirigir, unir i organitzar els catalans antifranquistes en ajut actiu de la lluita alliberadora del nostre poble, coneixedors de la teva millora i actual restabliment, et saludem amb joia i emoció i et fem arribar la nostra més ferma promesa d'intensificar el nostre esforç, mitjançant un estudi més profund i intel·ligent atenció per aplicar consegüentment, amb la teva lluminosa guia i exemplar ensenyança, i conduïts pel nostre Secretariat, la línia política del nostre Partit, inspirada en els principis de l'Internacionalisme proletari ».

« Per aquest camí marxarem cada dia més fermament la que per ell ha de cristalitzar l'històric moment en el qual les exigències de la lluita determinin, tal com tu ens assenyalas, que el P.S.U. de Catalunya formi, mantenint i reforçant les seves característiques nacionals específiques, un tot orgànic amb el Partit Comunista d'Espanya ».

La conspiració de la democràcia i el

Tot el món ha estat pendent del procés que acaba de ventilar-se a Budapest contra l'ex-ministre de Relacions Exteriors de Hongria i agent pagat dels cercles imperialistes estrangers, László Rajk i els seus còmplices. I es comprèn que això sigui, puix que la significació del procés ultrapassa les fronteres de la República Popular húngara. Els dos primers dies de la vista de la causa, els interrogatoris d'espies estrangers i traïdors al poble húngar, com Rajk i Palffy, així com el xef d'espionatge iugoslau a Hongria i ex-encarregat de Negocios de Iugoslàvia a Budapest, Lazar Brankov, han posat en evidència que els cercles imperialistes havien tramut un pla d'enderrocament del règim estatal de Hongria.

Com va declarar Rajk en l'interrogatori, la camarilla feixista de Tito, que per encàrrec del servei d'informació nordamericana dirigia immediatament als traïdors i espies húngars, es plantejà l'objectiu de fer caure els Governos dels països de democràcia popular, obstaculitzar la construcció del socialisme en aquests països i apartar-los de la Unió Soviètica.

Un falangista de "la Vanguardia" TROBA POC ELEGANTS els rètols anti-franquistes

El poble té molts mitjans de lluitar contra el franquisme. En aquestes columnes venim registrant-ho constantment. Es lluita amb les armes a la mà, per mitjà de la premsa clandestina, a favor de les reivindicacions econòmiques, difonent proclames; llançant consignes, enganxant cartells pels carrers. Els treballadors segueixen les orientacions del nostre Partit perquè veuen en ell el defensor més ferm i consegüent dels interessos de la classe, dels anhels del poble.

Una de les formes corrents d'aquesta lluita és la dels cartells clandestins pels carrers, que un empasillador de la premsa barcelonina troba poc adequats al decorum urbà i l'hi dona pretext per a escriure un article que titula amb despreu « Notes de política rupestre », en el qual es llegeixen paràgrafs tan profunds com aquest: « Es molt possible que algú arribarà a establir científicament la relació cronològica entre l'aparició de tals o quals manifestacions específiques i el suministre del contingut d'aquella, mentre que altres es perdrien en l'embolic de les interpretacions més arbitràries d'aquest rètol, d'aquella figura o de l'altre immens gargot... ». No val la pena de continuar transcrivint-lo. Amb l'esmentat n'hi ho bé prou per a saber com acusa el cop la premsa franquista. El poble lluita i això és el que no plau a la gentussa daurada del règim. És incompreensible. Cal, però, dissimular-ho. I aquesta « dida de la burgesia », segons la certera qualificació de Gorki als intel·lectuals al servei del capitalisme, s'escabulleix i defug el tractar seriosament la qüestió amb postures

d'home elegant, més enllà del bé i del mal, que és el signe més evident de la decadència de la classe, amb el propòsit d'acallar les protestes amb aires de superioritat. Com si la protesta fos quelcom d'éssers inferiors! Però quan els botxins de Franco apreten l'argolla al coll dels treballadors, que pena o clava dotze balles en el cos de les seves víctimes indefenses, pel sol delictat de patriotisme, els demòcrates del món sencer no protesten per la forma més o menys distingida d'apretar el gallet de les armes homicides o l'argolla que els escanya. Els demòcrates del món sencer protesten en nom dels principis d'humanitat, per un sentiment d'éssers civilitzats ferits en llurs fibres més sensibles.

I quan el poble lluita per la llibertat i pel seu pa, arrabassats per la classe opressora en el poder, ho fa amb tota l'energia de que es capaç, aprofitant tots els mitjans de que disposa, tant si són elegants com si no ho són. I ensuïja d'aquí les parets de les façanes de les cases de totes les ciutats d'Espanya, pregonant el seu odi a Franco i el seu règim i amb visques a la República, que és la seva esperança d'alliberació i la raó de la seva lluita. Aquests rètols que tant molesten a la visibilitat estàtica de Jorge Vilgón, franquista de soca i arrel de « La Vanguardia » de Barcelona, són manifestacions vives del poble oprimint, que no vol viure amordassat, que estima la llibertat i perquè l'estima i vol ésser lliure l'exterioritzant, allà on pot i com pot, sense anar a consultar la forma de fer-ho als seus botxins, entre els quals cal incloure a Jorge Vilgón, « inaccebible al joc de la raó ».

"Com més treball"

ELS pobles hispànics! Quina tragèdia la seva! No passa dia sense que d'una forma o altra no arribi el resso de les veus d'aquests pagesos que a Catalunya, a Aragó, a la Manxa, a Galícia o a Andalusia són expulsats de la terra de manera més cruel i inhumana com si una invasió d'avidos conquistadors prenguessin possessió d'ella. No ressonen trompetes guerrerres ni retruny el canó encara que a vegades també succeeix que la guàrdia civil i la força armada assetjin els pobles, apallissin els habitants, s'emportin alguns veïns lligats i deixin sense vida els de més tremp i cor ferm. El més corrent, allò que és normal, allò que per als pagesos terroritzats és el pa de cada dia són les extorsions brutals i sense misericòrdia, la inseguretat de poder recollir el legítim fruit de llur treball, la inquietud constant de l'espectre de la fam que amenaça llurs vides.

Prop de Saragossa hi ha un poble que durant la República va créixer força. Excepte dotze pagesos, que quan la monarquia treballaven a jornal i als quals la República donà la terra que podien treballar, tots eren

petits propietaris o propietaris mitjans. Cada veí posseïa dues o tres hectàrees de terra, la seva casa, un bon corral i algun bestiar per a llurs necessitats. El treball produïa prou per a viure bé.

« Ací, tots vestíem com els senyors — diu una carta que tenim sobre la taula — Portàvem cotxetes, barret, abric, sabates, camises de seda. Anàvem al cafè cada dia i els diumenges els passàvem a Saragossa. Ara ens veuríem descalços, amb els vestits opadats i amb les corbates dels temps de la República. Ni pensar a prendre cafè. I per postres ara estem patint una sequera com mai no s'ha vist en la història. Hes conegut mai que manqués aigua a Penafar? Cap de les tres fàbriques d'electricitat que el poble té no pot donar corrent. Molts camps estan a punt de perdre's totalment; i això és el començament, el començament de la fi. Com diu Cipriano: « Mira noi, cada vegada ho comprèn menys,estic espantat ». Com més treball menys menjo. » Aquest poble de menys de 300 habitants, quan els feixistes arribaren i van afusellar trenta pagesos, tenia club de joves, cinema, camp d'esports, i moltes cases posseïen una ràdio, Avui, « tot marxa com quan no hi havia iron ». La repressió s'estava fent de nou. « El « No Lucas » estigué algun temps a Torrero (la presó de Sarago-